

Violino Primo.

Прѣзь гората.

Снѣгъ покрива равнинитѣ. Тънатъ въвъ мъгла горитѣ... Вѣтрътъ завива, вѣй, страшна зимна пѣсень пѣй...

Нѣма никой изъ полето, нито птички по небето... Нѣма слънце да погрѣй..., само снѣгъ... и снѣгъ бѣлѣй!

Тамъ далеко задъ селото, дѣто се тъмнѣй небото..., тамъ въвъ малката гора, чуй се смѣхъ и викъ „ура“!...

Кой ли ходи въ мразовѣтъ? Кой ли гáзи снѣговетѣ? Кой разнася въ тази гора громко весело „ура“?

Петко, Митко отъ далеко..., Анка съ бате си Алеко тичатъ лѣко отъ далеко — отъ съсѣдното селó, ходятъ въ друго на школó. Нито страхъ, ни студъ тѣ знаятъ, много-много се не маятъ — прѣзь гората дълъгъ пжтъ всѣки день си тѣ вървятъ. Снѣгъ покрива равнинитѣ...

Тънатъ въвъ мъгли горитѣ... Всичко вечъ студътъ вдърви, а дружината върви!

И разнася въ тази гора громко весело „ура“!...